

„Ja minna wanna mullatiik iggatsen ennast finna, agga ei surm tulle mind wanna alli siit torristoma.” Nenda öhlas wanna all taat, se farjane.

„Tee lotti suu lahti, lässe mind välja, ja poe isju mo asjemelle sisse, siis saad sa lirratsemisest peästetud, ja lähhed jonegea taewa riifi.”

„Mituimma lubbamast!” vastas farjane ja teggi lotti suu lahti. Klaus wennis lottiist välja, nitas wanna taati sisse puggedva, ja sündus lotti holega finni.

„Kanna ja hoost mo tarja eest!” manitxes veel wanna pappa Klaus'i, kes farjaga omma teed läks.

Üritesse oia pärast tulli suur Klaus lirritust välja, wöttis omma foormat selga, ja saggas jõe pole. Ta panni tüll tähhese, et lott fergemata läinud, agga ta mõtles: „Ja, ets ma olle ennast lirritus toetaud, ma laulstu seal foggudussega au-liituse laulo, ja pallusin mõunne palve, fest ep se tuldeb, et ma omma foorma pool fergem leian.” Jörgi olli niiud peq läes: Klaus läis silla peale, paistas seal lotti wanna tarjatsega wette, ja ütles: „Pista niiud veel!” Ta mõtles et piislike Klaus niiud ärra uppudud.

Niiud läise ta loio, rahhus et ta vihha wennast lahti saanud; agga esjumesse riist tee peal tuli piislike Klaus farjaga temma vasto.

„Mis virastus se on? Kust ja seia tulused? ma upputasin sind jo ärra!” foggedas suur Klaus.

„Aah! ja wiskasid mind rattulesjé aia eest jõtte!” vastas piislike Klaus.

„Kust ja need launid weised said?” pärnis suur Klaus.

„Need on merri weised!” ütles piislike Klaus.

„Ma tahhan sulle ärra selletada, kuidu mo luggu olli, ja tännan sind, et sa mind ärra upputasid; fest niiud ollen ma tööste riffas.” — Muul ollid ihhu farwad püstil, kui ma alles lottis olin, ja tuul hulgus ümmer förvu, kui sa mind silla pealt jõtte wiskasid, külma wee sisse. Ma wausin kohhe pöhja, agga ma ei saanud mitte häddia; fest pöhjas wee sees taewab illus murru rohhi. Sinna rohhu peale ma kuskusin, ja kott sai varsti lahti tehtud, ja üts nibbu tütarlaps, lummiwalges riides, rohhe-sinne frans märja juusti ümmer, wöttis mind läue förvu, ja ütles: „Terre tullemast! piisifene Klausitene; waata, ma ollen sulle kinti murretssend: wötta esmalt need weised; penniform maad eemal tee peal leiad ja terwe farja, mis ma sulle tahhan tintida!” Niiud ma näggin, et jörgi merriünnimeste maatee olli. Seal all pöhjas nemmad rut-tasid, jalgsi ja soites, merrest ma pole, ni lau-gesse, sunni jörgi ullatab. Seal olli ärraariwa-matta illu; rosid ja lilled öitjesid näggusas ehtes, werste rohhi aljendas ümmerlaudo; fallad, mis wee sees ujusid, välistasid kui öbbe noolid minnust möda, otse kui sün linnutesed taewa all. Oh,